

Zjištění to jest však rozhodující. Neboť byl-li již v tuto dobu tento Svaz do bytu nastěhován, pak bylo zabrání odůvodněno, poněvadž výpovědi ředitele Z. je zjištěno, že nájemní smlouva se Svazem průmyslníků byla ohledně tohoto bytu v tuto dobu již uzavřena a to s účinností již od 1. března 1920. Nebyl-li Svaz průmyslníků ještě nastěhován, pak podle shora uvedeného výkladu § 8 č. 6 cit. zák. měla »Moldavie« ještě čas oznámiti smlouvu nájemní podle § 2 téhož zákona a zabrání bytu by bylo tedy protizákonným.

Dle uvedeného jest zjištění skutkového podkladu pro správné rozhodnutí nedostatečné.

Vada ta je tedy podstatnou a proto bylo naříkané rozhodnutí zrušiti pro vadnost řízení podle § 6 zák. o správním soudu.

Č. 492.

Zabírání bytů: * Dle § 8 č. 7 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. lze zabratí pouze byt celý, nikoli jeho část.

(Nález ze dne 16. července 1920 č. 6657.)

Věc: Eduard Chvátal v Brně proti společnému bytovému úřadu v Brně stran zabrání obytných místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zabráněny byly z bytu stěžovatelova v domě č. 15 na Kapucínském náměstí v Brně 3 pokoje s poukazem na § 8 č. 7 a 9 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a nař.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Žalovaný úřad vycházel, jak ze spisů jde, ze skutkového podkladu, že byt stěžovatelův skládá se z 5 obytných místností. Obývá v něm stěžovatel, jeho sestra Klotylda Konšelová se svým nedospělým synem a disponent stěžovatelův Jan Šmíd. Tento a Klotylda Konšelová se synem přistěhovali se 15. března 1920 do Brna bez povolení podle zákona ze dne 1. dubna 1919 č. 181 sb. z. a nař.

Toto skutkové zjištění zakládá se na výsledcích šetření a výpovědi stěžovatelově, který dne 22. dubna 1920 při výslechu svém totéž udal.

Tvrdí-li stěžovatel ve stížnosti, že byt skládá se pouze ze čtyř obytných místností, poněvadž místnost před koupelnou je pouhou oblékárnou, že jedné místnosti užívá jako kanceláře a že Šmíd v Brně již před působností citovaného zákona bydlel, nelze na tato nová tvrzení vzíti zřetele (§ 6, první odst. zák. o spr. soudě).

Žalovaný úřad zabral tři z pěti obytných místností, opíraje se o ustanovení § 8, č. 7 a 9 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a nař. a vycházejí z právního názoru, že místnosti ty mohou býti zabráněny, poněvadž obývány jsou osobami, jež přistěhovaly se z Prostějova do Brna, nemajíce k tomu povolení dle zákona ze dne 1. dubna 1919 č. 181 sb. z.

a nař., a poněvadž tedy jsou přespočetny, aniž by však blíže uvedl, které z uvedených tří světnic zabírají se dle ustanovení § 8 č. 7 a které, případně která dle § 8 č. 9.

Právní názor žalovaného úřadu, že dle § 8 č. 7 zabráti lze část bytu, je právně mylný.

§ 8 cit. z. rozlišuje zcela přesně mezi byty a částmi bytů, uváděje pod č. 1 a 8 byty a části bytů, pod č. 2, 5 a 7 však pouze byty. Toto rozlišování nestalo se bez účelu a není bez významu. Zákonodárce, rozlišuje mezi byty a částmi jejich, učinil tak v úmyslu přesně označiti, za jakých podmínek lze zabráti celý byt, tedy byt jako jednotku, a za jakých podmínek lze zabráti jeho část, tedy jednu neb více obytných místností. Číslo 7 § 8 jedná pak o bytech, do nichž se majitelé nastěhovali bez povolení podle zákona ze dne 1. dubna 1919 č. 181 sb. z. a nař. Je tedy již ze znění § 8 č. 7 u srovnání s ostatními odstavci téhož paragrafu patrné, že zákon dle tohoto ustanovení připouští pouze zabránění bytu celého, tedy bytu jako jednotky bytové.

Naříkané rozhodnutí je proto, pokud zabránění stalo se na základě ustanovení § 8 č. 7 cit. zák. v odporu se zákonem.

Poněvadž pak naříkané rozhodnutí uvádí jako důvod zabírací ustanovení § 8 č. 7 a č. 9, neuvádí však, zda zabránění všech tří pokojů děje se se zřetelem na ustanovení č. 7 § 8 či zda dle tohoto ustanovení zabírá se jen některý z pokojů těch nebo pokoje dva a které, nemohl nejvyšší správní soud přezkoumávati, zda zabránění některého z pokojů je snad odůvodněno dle ustanovení § 8 č. 9.

Z těchto důvodů muselo býti celé naříkané rozhodnutí dle § 7 z. o spr. soudě zrušeno.

Č. 493.

Zabírání bytů: Z § 8 č. 9 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. nelze dovozovati, že i pro jedinou služebnou osobu vyhraditi jest jednu místnost, není-li v bytě zvláštní místnosti určené pro přespávání služebných.

(Nález ze dne 23. července 1920 č. 6834.)

Věc: JUDr. Mořic Bandler, advokát v Mostě, proti nájemnímu úřadu v Mostě stran zabránění pokoje.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se, pokud jím bylo vysloveno, že se zabírá zároveň s pokojem i nábytek v něm se nalézající, pro nezákonnost; jinak zamítá se stížnost jako bezdůvodná.

Důvody: Bytový úřad v Mostu zabral rozhodnutím ze dne 19. prosince 1919 z bytu stěžovatelova v Mostu čp. 1043/24 jeden nábytkem opatřený pokoj, dovolává se § 8 bodu 9 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.

V odporu proti tomu podaném namítal stěžovatel, že byt jeho o 4 obytných místnostech obýván jest 2 dospělými členy domácnosti, kterým pří-